REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-88/14-13

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Blanše Turić i Sanje Štefan članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Agencija za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju, Ulica grada Vukovara 269d, Zagreb, protiv tužene Povjerenice za informiranje, Zagreb, Jurišićeva 19, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Lag Vallis Colapis iz Ozlja, Kurilovac 1, kojeg zastupa Katja Jajaš, odvjetnica u Rijeci, Trg 128. brigade Hrvatske vojske 4, Rijeka, radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 29. siječnja 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za oglašavanje ništetnim ili poništenje rješenja Povjerenice za informiranje, klasa: UP/II-008-07/14-01/208, urbroj: 401-01/02-14-06 od 8. rujna 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem Povjerenice za informiranje pod točkom I. dispozitiva poništeno je rješenje Agencije za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju, klasa: UP/I-008-01/14-07/0003, urbroj: 343-0100/11-14-01 od 24. ožujka 2014. Pod točkom II. dispozitiva osporenog rješenja odobrava se Lag Vallis Colapis referentna lista cijena IPARD programa koja je sadržana u bazi referentnih cijena Agencije za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju i priručnik Odjela za tehničke analize Agencije za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju. Pod točkom III. istog rješenja naloženo je Agenciji za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju da u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja postupi sukladno točki II. izreke ovog rješenja.

Navedenim prvostupanjskim rješenjem odbijen je zahtjev korisnika prava na pristup informacijama voditelja Ureda Lag Vallis Colapis Milana Medića za javnom objavom baze referentnih cijena.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je osnovan od strane Republike Hrvatske kao javna ustanova radi operativne provedbe mjera tržišne i strukturne potpore u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju, provođenju programa međunarodne potpore, plaćanje i nadzor provedbe programa i mjera, kao i provođenje kontrole na terenu. Osnivanje takve agencije u Hrvatskoj bio je uvjet za zatvaranje pristupnih pregovora s Europskom unijom, a Agencija mora biti i akreditirana po točno propisanim kriterijima. Za dobivanje akreditacije, morao je, između ostaloga, sukladno članku 19. stavku 1. točci d) Zakona o potvrđivanju sporazuma između Vlade Republike Hrvatske i Komisije Europskih zajednica o pravilima za suradnju u vezi s financijskom pomoći Europske komisije Republici Hrvatskoj i provedbe pomoći u

okviru komponente V. (IPARD) instrumenta predpristupne pomoći (IPA) ("Narodne novine – Međunarodni ugovori" 10/2008.), osigurati i sustav odnosno alate za kontrolu i provedbu principa zdravog financijskog upravljanja radi zaštite financijskih interesa EU, dio čega je i baza referentnih cijena (softverski alat). Bazom referentnih cijena provjerava se jesu li prikupljene ponude za određeno ulaganje ili uslugu u okvirima realnih cijena na tržištu te se baza koristi prilikom odobravanja prihvatljivih troškova radi provjere razumnosti/realnosti cijena kod ponuda u svim mjerama IPARD programa, odnosno jesu li prikupljene ponude za određeno ulaganje u skladu s realnim cijenama na tržištu. Podaci koji se unose u bazu, na temelju kojih se izračunava referentna cijena, dobiveni su od dobavljača/proizvođača/izvođača radova kojima se prilikom upita za dostavu podataka, na njihov zahtjev, garantira povjerljivost istih. Smatra da se sukladno odredbi članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka ("Narodne novine" 108/96.) podaci iz baze referentnih cijena mogu smatrati poslovnom tajnom budući je očito da bi javnim objavljivanjem podataka iz baze referentnih cijena sasvim sigurno nastupile štetne posljedice za gospodarske interese dobavljačima roba/radova/usluga te su isti upravo zbog te činjenice dostavu podataka o svojim cijenama uvjetovali povjerljivošću istih. Kršenjem odredbe o povjerljivosti izgubilo bi se povjerenje dobavljača koji više ne bi dostavljali svoje podatke, te bi izvršenje od EK preuzete obveze provjere poštivanja principa zdravog financijskog upravljanja u svim projektima koji se financiranju sredstvima IPARD programa bilo dovedeno u pitanje, a samim time i povlačenje novca iz fondova Unije. U tom smislu upućuje i na članak 20. stavak 1. točku 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka koja određuje da je pravna osoba dužna čuvati kao tajnu i podatak koji je kao poslovnu tajnu saznala od drugih pravnih osoba, te je stoga sasvim jasno da su podaci, odnosno referentna lista cijena IPARD programa poslovna tajna u smislu Zakona o tajnosti podataka. Naglašava da uz to što tuženik pogrešno tvrdi da se sadržaj zatražene informacije ne može smatrati poslovnom tajnom, potpuno je nejasna i konstatacija tuženika o tome da se podaci iz baze ne mogu smatrati klasificiranim podacima budući istu nije ničim obrazložio. Ističe da je sukladno zahtjevima ISO norme, donio interni pravilnik o klasifikaciji podataka iz djelokruga Agencije za plaćanje u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju kojim se utvrđuju kriteriji za određivanje stupnjeva tajnosti podataka. Na temelju tog Pravilnika izradio je registar klasificiranih informacija u kojem su prepoznate kategorije podataka iz njegovog djelokruga, te su im dodijeljene određene klasifikacijske oznake. Sukladno tome baza referentnih cijena unesena je u registar klasificiranih podataka i klasificirana oznakom interno koja označava da pravo pristupa spomenutoj bazi referentnih cijena imaju njegovi zaposlenici kojima je to nužno u službene svrhe za obavljanje poslova iz njihovog djelokruga rada. Budući se u konkretnom slučaju podaci iz baze mogu smatrati poslovnom tajnom, te se očito radi o informacijama koje predstavljaju klasificirane podatke tuženik je imajući u vidu navedeno imao obvezu provesti test razmjernosti javnog interesa radi utvrđivanja da li se pristup informaciji može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavka 2. i 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, da li bi omogućavanjem pristupa traženoj informaciji u konkretnom slučaju taj interes bio ozbiljno povrijeđen, te da li prevladava potreba zaštite prava na ograničenje ili javni interes. Pored toga ističe da je tuženik neosnovano odobrio i uvid u Priručnik službe za tehničke analize, a sve iz razloga što isti definira pisane procedure koje primjenjuju službenici Službe za tehničke analize u Sektoru za strukturnu potporu u svom poslu. Kao i svaki drugi priručnik koji se koristi u procesu odobravanja projekata koji se financiraju sredstvima EU akreditiran je i odobren od strane Europske komisije, te je sukladno Pravilniku o klasifikaciji klasificiran kao interni dokument što znači da nije za javnu objavu. Posebno napominje da bi s aspekta propisa o zaštiti tržišnog natjecanja, objava baze referentnih cijena mogla utjecati na tržišno

natjecanje na način da bi referentna cijena time postala određena vrijednost temeljem koje ponuditelji (poduzetnici) određuju odnosno uvećavaju cijenu ponude. Time bi se očito narušilo tržišno natjecanje, te bi došlo do negativnog financijskog utjecaja na proračun RH i EU iz kojeg se IPARD projekti (unutar svih mjera) sufinanciraju. Osim toga objava baze referentnih cijena sada u tijeku provedbe IPARD programa zahtijevala bi konkretnu promjenu akreditiranih procedura, a na osnovi kojih je korisnicima IPARD programa već obradio prijave i isplatio više od 400.000.000,00 kn. Predlaže da Sud pobijano rješenje oglasi ništetnim, odnosno podredno poništi kao nezakonito.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da baza referentnih cijena nije cijena pojedinog dobavljača već predstavlja izračun tužitelja po određenoj metodologiji što je propisano priručnikom Odjela za tehničke analize tužitelja. Ako je pojedini dobavljač, proizvođač i pružatelj usluga označio da su njegove cijene robe povjerljive, ime tih poslovnih subjekata i njihove cijene ne predstavljaju referentnu cijenu i podnositelj zahtjeva ih nije niti tražio. Također su kontradiktorni i navodi o povjerljivosti s obzirom da se ne traže pojedinačni dobavljači, a proizvođač, dobavljač, pružatelj usluga i njihove cijene tužitelj smatra poslovnom tajnom i obvezuje se na povjerljivost, a s druge strane je tužitelj naveo da princip zdravog financijskog upravljanja nalaže svakom poslovnom subjektu da prije nabave radova/roba/usluga istraži tržišne cijene onog što nabavlja. Ako se poštuje taj princip, cijene koje plati za određenu nabavu sigurno neće odstupiti od onoga što nabavlja, a iz navedenog proizlazi da kada pojedini korisnik IPARD programa zatraži podatke od proizvođača, dobavljača ili pružatelja usluga da to ne predstavlja poslovnu tajnu, a kada podatke pribavlja tužitelj ti su isti podaci poslovna tajna. U odnosu na klasificiranje podataka iz baze referentnih cijena tuženo tijelo ukazuje na odredbe Zakona o tajnosti podataka, osobito članak 4. kojim su propisani stupnjevi tajnosti klasificiranih podataka, te članak 5. kojim je propisano da se s obzirom na stupanj ugroze zaštićenih vrijednosti mogu klasificirati podaci iz djelokruga državnih tijela u području obrane, sigurnosno obavještajnog sustava, vanjskih poslova, javne sigurnosti, kaznenog postupka, te znanosti, tehnologije, javnih financija i gospodarstva ukoliko su podaci od sigurnosnog interesa za Republiku Hrvatsku. Tužitelj u tužbi očito pogrešno tumači klasificirane podatke u odnosu na norme za informacijsku sigurnost. Normu za informacijsku sigurnost može uvesti svaka organizacija (državna, javna, privatna) koja ima razvijen informacijski sustav, a jedan od najvažnijih ciljeva organizacije je osiguranje kontinuiteta poslovanja. U tužbi se navodi da su sukladno zahtjevima ISO norme donijeli interni Pravilnik o klasifikaciji podataka iz djelokruga tužitelja, te je očito da se ne radi o pravilniku iz članka 10. Zakona o tajnosti podataka. U pogledu naglašavanja aspekta propisa o zaštiti tržišnog natjecanja, te navoda tužitelja da bi objava baze podataka mogla utjecati na tržišno natjecanje na način da bi referentna cijena time postala određena vrijednost temeljem koje bi ponuditelji (poduzetnici) određivali, odnosno uvećavali cijene, te ističe da tužitelj nije pojasnio na koji se način baza referentnih cijena određuje, odnosno vidljivo je da je navedeno kako su podaci koji se unose u bazu referentnih cijena dobiveni od dobavljača/proizvođača/izvođača radova kojim se prilikom upita za dostavu podataka na njihov zahtjev garantira povjerljivost, a nije vidljivo da li je detaljno pojašnjeno na koji način se određuje baza referentnih cijena, kako je opisano u Priručniku službe za tehničke analize tužitelja. Tuženo tijelo ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te predlaže Sudu da tužbu odbije.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu Lag Vallis Colapis iz Ozlja, kojeg zastupa Katja Jajaš, odvjetnica u Rijeci, u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da se predmetne podatke ne može smatrati poslovnom tajnom jer se referenta lista sastoji (ili bi se barem trebala sastojati) upravo od cijena po kojima ti ponuditelji i nude robu i usluge na

tržištu, pa je s istom javnost ionako upoznata. Osim toga, tužitelj takvim podacima (kada bi se teoretski i pogrešno uzeli poslovnom tajnom) ne raspolaže kao njihov vlasnik nego ih koristi (teoretski) kao tajne podatke trećih osoba. U tom kontekstu, takav podatak bi (eventualno) mogao biti tajan, ali ne sukladno poslovnoj politici tužitelja ili njegovim aktima, nego politici i aktima ponuditelja. Tužitelj, međutim, niti ne tvrdi da bi ponuditelji imali kakve akte, niti predlaže dokaze kojima bi se navedeno utvrdilo. U pogledu zaštite tržišnog natjecanja i tvrdnje da bi objava predmetnih podataka utjecala na tržišno natjecanje, ističe da tužiteljeva uloga nije reguliranje tržišnog natjecanja, tako da nije jasno na temelju čega si on uzima i te ovlasti, a posebno imajući u vidu da tržišnu cijenu roba i usluga kreira tržište. Nadalje, smatra da tužitelj bespredmetno navodi i Uredbu EK i ISO/IEC standard kao temelj svoje teze, kada je tajnost predmetnih podataka propisana jedino njegovim internim Pravilnikom. Štoviše, valja istaknuti da taj Pravilnik nije objavljen u „Službenom glasilu", te je bilo za očekivati da će ga tužitelj priložiti svojoj tužbi. To naravno, ukoliko i on nije obavijen kakvom zaštitom tajnosti, premda tužitelj o tome izričito ne govori. Slijedom toga sporna tajnost svoj pravni temelj može naći jedino u internom aktu tužitelja, koji nije javno objavljen, niti je dostupan u ovom spisu, a kojim tužitelj pokušava derogirati zakon. Pitanje nepovoljnijeg položaja onih subjekata koji su svoja prava ostvarivali u režimu tajnosti podataka o referentnim cijenama nalazi bespredmetnim, jer u svakom slučaju, kada tuženik donese odluku kojom se dopušta pristup informacijama, postoje subjekti koji su svoja prava ostvarili bez pristupa istoj. Premisa tužitelja bi dakle bila – neovisno o tome da li je uskrata pristupa informaciji zakonita ili ne, ne treba ju dopustiti, jer ju niti raniji korisnici nisu imali, pa bi oni stoga bili u nepovoljnijem položaju. Korisnik drži da ne treba dalje obrazlagati pogrešnost takvog stava. Glede tajenja kao oblika zaštite interesa korisnika IPAD programa neće se očitovati, pošto je o toj problematici detaljno pisao u žalbi na prvostupanjsku odluku tužitelja, te predlaže da se na te okolnosti, prema potrebi, sasluša svjedok Milan Medić, na adresi korisnika, koji svakodnevno aktivno sudjeluje u realizaciji projekata iz IPAD programa, te raspolaže podacima koji bi Sudu dali cjelovit uvid u problematiku. Smatra da su svi navodi tužbe krajnje neosnovani, da nema osnove za njenim usvajanjem, te predlaže da Sud tužbu odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine" 20/10., 143/12. i 152/14.) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je tužitelju, koji je isti uredno primio te dostavio podnesak od 21. studenoga 2014. kojim se izjasnio na odgovore na tužbu. U podnesku navodi da kada bi objavio bazu s upisanim imenom proizvođača, cijenom, modelom, tada bi prekršio garanciju koju je dao proizvođačima/distributerima da će njihovi podaci služiti samo i isključivo Odjelu za tehničke analize tužitelja u svrhu provjere cijena iz ponude sa cjenikom i da neće biti dostupni drugim osobama te da se niti jedan od cjenika neće javno objaviti, a sve iz razloga sprečavanja nastajanja štetnih posljedica za gospodarske interese proizvođača/distributera. Nadalje, tužitelj ponavlja navode koje je istakao i u odgovoru na tužbu glede tajnosti podataka te ističe razloge zbog kojih smatra da nisu osnovani navodi iz odgovora na tužbu dostavljeni od strane tuženika i zainteresirane osobe. Zaključno navodi da se baza referentnih cijena ne smije učiniti javnom, jer bi time nestao osnovni alat za provjeru razumnosti i utemeljenosti troškova, pogotovo u mjeri namijenjenoj lokalnim akcijskim grupama (LAG-ovima), kojima se u 100%-tnom iznosu financira poslovanje (najam ureda, plaće zaposlenika, režije i stručno osposobljavanje i sl.) za razliku od ostalih IPARD korisnika kojima se investicijski projekti sufinanciraju u najviše 50%-tnom iznosu prihvatljivih troškova, dok preostalih 50% moraju platiti vlastitim sredstvima. Smatra da su navodi tuženika i zainteresirane osobe u cijelosti neosnovani i paušalni te ih kao takve predlaže odbiti.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice su nesporne, te kako stranke u tužbi, a isto tako niti u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12. i 152/14.).

Prema odredbi članka 6. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13.) informacije su dostupne svakoj domaćoj ili stranoj fizičkoj i pravnoj osobi u skladu s uvjetima i ograničenjima ovog Zakona.

Člankom 15. stavkom 2. točkom 2. navedenog Zakona propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu.

Člankom 16. stavkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama propisano je da tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji iz članka 15. stavka 2. točke 2., 3., 4., 5., 6. i 7. i stavka 3. ovoga Zakona, dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa. Vlasnik informacije iz članka 15. stavka 2. točke 1. ovoga Zakona, po prethodno pribavljenom mišljenju Ureda Vijeća za nacionalnu sigurnost, dužan je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

Odredbom članka 5. stavka 1. točke 3. navedenog Zakona propisano je da je informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis).

Prema odredbi članka 19. stavka 1. Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“ 108/96.) poslovnu tajnu predstavljaju podaci koji su kao poslovna tajna određeni zakonom, drugim propisom ili općim aktom trgovačkog društva, ustanove ili druge pravne osobe, a koji predstavljaju proizvodnu tajnu, rezultate istraživačkog ili konstrukcijskog rada te druge podatke zbog čijeg bio priopćavanja neovlaštenoj osobi mogle nastupiti štetne posljedice za njezine gospodarske interese. Stavkom 2. istog članka Zakona propisano je da se općim aktom ne može odrediti da se svi podaci koji se odnose na poslovanje pravne osobe smatraju poslovnom tajnom niti se poslovnom tajnom mogu odrediti podaci čije priopćavanje nije nužno protivno i interesima te pravne osobe.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je LAG-Vallis Colapis zahtjevom za pristup informacijama podnesenim 18. veljače 2014. od tužitelja, kao tijela javne vlasti zatražio da mu se dostavi dokument koji se naziva „Referenta lista cijena“ i koristi se prilikom odobravanja prihvatljivih troškova za korisnike mjere 202 IPARD programa ili da mu se objasni na kojem javno dostupnom izvoru informacije je on dostupan, kao i dokument, odluku ili drugi pravni akt temeljem kojeg je zapriječena javna objava dokumenta koji se naziva „Referentna lista cijena“, a koristi se od strane Agencije za odobravanje prihvatljivih troškova korisnicima mjere 202 IPAD programa. Tužitelj je 26. veljače 2014. obavijestio zainteresiranu osobu da dokument „Referentna lista cijena“ ne postoji i da on vodi bazu referentnih cijena koja je softwerski alat koji se koristi prilikom odobravanja prihvatljivih troškova za korisnike mjere 202 IPARD programa „Priprema i provedba lokalnih strategija ruralnog razvoja“, kojom se sufinanciraju aktivnosti Lokalnih akcijskih grupa, te je pojašnjeno da tužitelj podatke koji se unose u bazu referentnih cijena koji su dobiveni od dobavljača/proizvođača/izvođača radova ne smije otkrivati trećim osobama. Zainteresirana osoba je tužitelju podnijela prigovor na dostavljenu obavijest u kojoj je objasnila da ne traži objavu svih ulaznih cijena kojima su određene srednje cijene koje se koriste u bazi niti imena dobavljača od kojih su dobivene cijene, te je proširila zahtjev na dostavu Priručnika Odjela za tehničke analize.

Tužitelj je rješenjem od 24. ožujka 2014. odbio zahtjev za pristup bazi referentnih cijena, a nije odlučio o zahtjevu za dostavom Priručnika Odjela za tehničke analize, uz obrazloženje da izračun referentne cijene izravno je povezan s podacima dobivenim od dobavljača, proizvođača, izvođača radova i nije moguće objaviti referentnu cijenu bez kršenja obveze o povjerljivosti dostavljenih podataka.

Tuženo tijelo je prema ocjeni Suda pravilno postupilo kada je poništilo navedeno rješenje tužitelja te odobrilo zainteresiranoj osobi pravo na pristup bazi referentnih cijena tužitelja i Priručniku Odjela za tehničke analize tužitelja, a nakon što je u žalbenom postupku izvršilo uvid u navedenu bazu podataka i priručnik Odjela za tehničke analize tužitelja.

Naime, u konkretnom slučaju je utvrđeno da se referentna lista cijena IPARD programa ne može smatrati poslovnom tajnom, a s obzirom na navedenu odredbu članka 19. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti tajnosti podataka koja propisuje što se može odrediti kao poslovna tajna.

Zainteresirana osoba u konkretnom slučaju nije tražila pojedinačne iznose pojedinih dobavljača već referentnu cijenu koja je cijena dobivena određenim izračunom tužitelja i iz koje nisu vidljivi dobavljači, no međutim pravilno zaključuje tuženo tijelo da kada bi se tražile cijene pojedinih dobavljača s obzirom da se radi o raspolaganju javnih sredstvima bi trebalo primijeniti odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama koja govori o tome da su te informacije dostupne i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa jer nisu klasificirani podaci. S obzirom na sadržaj informacija koje je zatražila zainteresirana osoba, pravilno je ocijenjeno da nije bilo razloga za ograničenje iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama te se podaci koji su traženi ne mogu smatrati poslovnom tajnom, pa nije postojala niti obveza provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. Pravilno zaključuje tuženo tijelo da tužitelj nije u obvezi dostaviti zainteresiranoj osobi cjelovitu bazu referentnih cijena već samo dio podataka koji se nalazi u bazi, to su referentne cijene.

Glede dijela zahtjeva koji se odnosi na pristup informaciji – Priručniku Odjela za tehničke analize, o kojem dijelu zahtjeva tijelo prvog stupnja nije riješilo, tuženo tijelo je pravilno postupilo kada je odlučilo samo riješiti stvar i u tom dijelu utvrdilo da ne postoji zakonsko ograničenje iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama koje bi ograničavalo uvid u navedeni Pravilnik.

Sukladno svemu naprijed navedenom, a imajući u vidu odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakona o zaštiti tajnosti podataka Sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženog tijela, kojim je poništeno rješenje tužitelja, kojim rješenjem je zainteresiranoj osobi uskraćeno pružanje zatražene informacije, pri čemu je tuženo tijelo prema ocjeni Suda dalo valjano obrazloženje za svoju odluku sukladno odredbi članka 120. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.).

U pogledu prigovora tužitelja u tužbi treba navesti da baza referentnih cijena nije cijena pojedinog dobavljača već predstavlja izračun tužitelja po određenoj metodologiji što je propisano Priručnikom Odjela za tehničke analize tužitelja, pa ako je pojedini dobavljač, proizvođač i pružatelj usluga, označio da su njegove cijene robe povjerljive, ime tih poslovnih subjekata i njihove cijene ne predstavljaju referentnu cijenu a zainteresirana osoba ih nije niti tražila. Pored toga treba istaknuti da referentne cijene nisu prosječne cijene i mogu korisnicima poslužiti kao okvirno mjerilo da li su određeni iznosi pojedinog dobavljača, proizvođača ili pružatelja usluge previsoki.

U pogledu klasificiranja podataka iz baze referentnih cijena kojima tužitelj prigovara u tužbi treba navesti da tužitelj pogrešno tumači klasificirane podatke u odnosu na norme za informacijsku sigurnost koje može uvesti svaka organizacija (državna, javna, privatna) koja

ima razvijeni informacijski sustav, a jedan od najvažnijih ciljeva organizacije osiguranje je kontinuiteta poslovanja. Tužitelj navodi da je sukladno zahtjevima ISO norme donio interni Pravilnik o klasifikaciji podataka iz njegovog djelokruga, no međutim očito je da se ne radi o pravilniku iz članka 10. Zakona o tajnosti podataka kojim je propisano da će državna tijela koja provode postupak klasifikacije podataka pravilnikom pobliže razraditi kriterije za određivanje stupnjeva tajnosti za podatke iz svog djelokruga.

Glede prigovora tužitelja u svezi propisa o zaštiti tržišnog natjecanja te navoda da bi objava baze podataka mogla utjecati na tržišno natjecanje na način da bi referentna cijena time postala određena vrijednost temeljem koje bi ponuditelji (poduzetnici) određivali odnosno uvećavali cijene, treba reći da je tužitelj dobio mišljenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja koje je rezultat konkretno postavljenog zahtjeva za davanjem mišljenja. Međutim, iz tog odgovora nije jasno je li tužitelj pojasnio Agenciji za zaštitu tržišnog natjecanja na koji se način baza referentnih cijena određuje, odnosno vidljivo je da je navedeno kako su podaci koji se unose u bazu referentnih cijena dobiveni od dobavljača/proizvođača/izvođača radova kojim se prilikom upita za dostavu podataka na njihov zahtjev garantira povjerljivost, a nije vidljivo da li je detaljno pojašnjeno na koji način se određuje baza referentnih cijena, kao što je opisano u Priručniku za tehničke analize tužitelja.

S obzirom na navedeno, Sud nije našao osnove pobijano rješenje oglasiti ništetnim niti isto poništiti kako je to zatražio tužitelj, slijedom čega je odlučeno kao u dispozitivu presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 29. siječnja 2015.

Predsjednik vijeća
Boris Marković,v.r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA - VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE - ZAGREB